

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασιλίας

ΝΑ ΛΥΘΟΥΝ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΑΛΑΝΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Δεν αρμόζουν τα αδιέξοδα στον ιστορικό φορέα μας

ΜΕΡΟΣ Β'

Για πρώτη φορά ύστερα από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα ασχολήθηκα την περασμένη Παρασκευή με δύο προβλήματα της Κοινότητας που στο εγγύς μέλλον είναι πιθανό να δημιουργήσουν αδιέξοδα. Ένα από τα προβλήματα που ανέφερα είναι η αποχώρηση ιστορικών μελών με τις οικογένειές και πρότασή μου είναι η συμφιλίωση, κυρίως ανάμεσα στους αριστερούς, έστω ο συμβιβασμός, ή και η ανοχή επειδή στην Κοινότητα δεν περισσεύει κανείς.

Ο γραμματέας της Κοινότητας και ένα από τα ιστορικά μέλη της, Μιχάλης Τσιλίμης, με πολύχρονη δράση ομολογεί -προς τιμήν του- πως έχουν προσφέρει πολλά στον ιστορικό φορέα αυτοί που διαφωνούν με το διοικητικό συμβούλιο και έπαυσαν να ενδιαφέρονται. Συμφωνώ απόλυτα, αλλά δεν αρκεί ν' αναγνωρίζουμε την προσφορά τους, το πρόβλημα είναι πως θα τους φέρουμε πίσω με τις οικογένειές τους και κυρίως τα παιδιά τους που είναι σπουδασμένα, χαρισματικά και με εξειδικευμένες γνώσεις, πολύτιμες στην διαχείριση της Κοινότητας. Η οποία δεν μπορεί να επιβιώσει με 500 ηλικιωμένους που πραγματικά ενδιαφέρονται και δίνουν το παρών στις συνελεύσεις της. Οι άλλοι, τα πληρεξούσια, είναι η γαλαρία στην εξέδρα που δεν συμμετέχουν.

Αν κρίνω από το πλήθος που παρακο-

λουθεί τις εκδηλώσεις των Φεστιβάλ κάθε χρόνο, η Κοινότητα δεν έχασε τη γοητεία της σαν θεσμός. Ειδικά μετά τη συμφιλίωση με την Αρχιεπισκοπή θα μπορούσε να ελκύσει πολλά νέα μέλη, αν τους έδινε την ευκαιρία να συμμετέχουν στις δραστηριότητες της χωρίς την υψηλή εποπτεία του διοικητικού συμβουλίου στις επιτροπές και -προπαντός- αν υπήρχε η πιθανότητα να κάνουν τη μαθητεία τους στο διοικητικό συμβούλιο σαν βοηθοί του προέδρου, του γραμματέα και του ταμιά.

Όμως, δεν πρέπει να υποτιμούμε καθόλου το δεύτερο μεγάλο πρόβλημα που, σύμφωνα με ηγετικά στελέχη της, θα αντιμετωπίσει η Κοινότητα είναι το οικονομικό αν δεν αυξηθούν τα εισοδήματά της. Στο σημείο αυτό θα συμφωνήσω με την άποψη της διοίκησης ότι θα πρέπει να πωληθεί το Κοινοτικό Μέγαρο στο Πάτινγκτον και να επενδυθούν τα χρήματα σε κτήρια με καλύτερη απόδοση. Έχω ακούσει πως η Κοινότητα δεν μπόρεσε ν' αγοράσει ένα κτήριο στην καρδιά του εμπορικού κέντρου του Σίδνεϊ με κόστος \$6 εκατομμύρια και απόδοση 10% ή \$600.000 το χρόνο, ενώ από το κτήριο στο Πάτινγκτον με αξία \$14-\$16 εκατομμύρια, η Κοινότητα εισπράττει μόνο \$120.000 έστω κάτι παραπάνω.

Υπάρχουν αυτοί που διαφωνούν με την πώληση για οικονομικούς λόγους, που όμως αμφισβητούνται και αυτοί που διαφωνούν με την πώληση για... συναισθηματικούς λόγους! Τους ερωτώ, λοιπόν, αν

ήταν το σπίτι τους όπου γεννήθηκαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους, όπου έζησαν πολλές ευτυχισμένες στιγμές, δεν θα το πωλούσαν αν είχαν προσφορά εκατομμυρίων δολαρίων, για ν' αγοράσουν ένα καλύτερο και να βοηθήσουν τα παιδιά τους να σπουδάσουν;

Αλλωστε, δεν ξέρω πού βρίσκουν τον... συναισθηματισμό τους, γιατί τον καιρό που στο Πάτινγκτον ήταν η έδρα της Κοινότητας δεν ήταν και τα καλύτερα χρόνια της. Ένα πρώην μέλος του διοικητικού συμβουλίου μου έχει πει ότι δεν είχαν ούτε εκτυπωτική μηχανή και πήγαιναν στη γερονιά για αντίγραφα!

Αν κάποιος πρέπει να νιώθουν συναισθηματισμό, είναι με το κτήριο στο Λακέμπα, από όπου πέρασαν μεγάλες προσωπικότητες του Ελληνισμού και όπου έγιναν μεγάλες πολιτιστικές και άλλες συγκεντρώσεις. Όμως η χρησιμότητά του έληξε και θα πρέπει να πωληθεί κι αυτό, για να εγκαταλείψει επιτέλους η Κοινότητα τα ερείπια που αδυνατεί πια να συντηρήσει και να μεταφερθεί σε σύγχρονα κτήρια που και μεγάλο εισόδημα θα φέρνουν στο ταμείο της και χωρίς να ντρέπεται να φιλοξενεί τα μέλη της, τους επισήμους και άλλους επισκέπτες της σε ένα πολιτισμένο περιβάλλον με όλες τις ανέσεις.

Το μοναδικό εμπόδιο για την πώληση του Κοινοτικού Μεγάρου στο Πάτινγκτον είναι η απόφαση Γενικής Συνέλευσης που την απαγορεύει και μια νέα γενική συνέλευση

ίσως ανατρέψει την απαγόρευση. Όμως, νομίζω ότι καλό θα ήταν να υπάρχει μια συναίνεση από όλες τις τάξεις της Κοινότητας για τους λόγους που ανέφερα πιο πάνω. Ας συζητήσει το συμβούλιο με την «αντιπολίτευση» τα σχέδιά του για την λύση του οικονομικού προβλήματος, ας ακούσει τις απόψεις τους και ας προσπαθήσει να έρθει σε κάποιο συμβιβασμό για να νιώθουν και αυτοί πως συμμετέχουν στις μεγάλες αποφάσεις που αφορούν στο μέλλον του φορέα. Μια επιτυχημένη διαπραγμάτευση ανάμεσα στις αντίπαλες παρατάξεις της Κοινότητας είμαι σίγουρος πως θα δημιουργήσει ένα νέο κλίμα συνεργασίας και θα προλαίψει το έδαφος για να δούμε νέο αίμα που θα την αναζωογονήσει.

Μόνο αν αποτύχουν αυτές οι διαβουλεύσεις, θα πρέπει το διοικητικό συμβούλιο ν' αποταθεί στα μέλη της Κοινότητας για ν' αποφασίσουν το μέλλον της, γιατί -ας μην έχουμε ψευδαισθήσεις-, τα οικονομικά του ιστορικού φορέα θα κρίνουν το μέλλον του. Γι' αυτό, θα πρότεινα και σ' αυτούς που διαφωνούν με την πώληση του κτηρίου να μελετήσουν τις προτάσεις του διοικητικού συμβουλίου και να τις βελτιώσουν ακόμη με αντιπροτάσεις τους. Αλλά ας αφήσουν, όπως έχω γράψει, στην εξώπορτα της Κοινοτικής Λέσχης τις όποιες προσωπικές διαφορές τους, την έστω δικαιολογημένη πικρία τους και τις διαφωνίες τους με το διοικητικό συμβούλιο, για την Κοινότητα ρε γ...

Σπίτι μου, σπιτάκι μου

Όπως έχω γράψει διαφωνώ με την πολιτική του Εργατικού Κόμματος να καταργήσει το negative gearing στα παλαιά σπίτια και να το επιτρέψει μόνο σε καινούργιες οικοδομές. Αποψη μου είναι πως είναι άδικο να τιμωρεί έναν εργαζόμενο που απέκτησε ένα δεύτερο παλιό σπίτι, ή έστω και τρίτο για να μπορεί να ζει άνετα στα γηραιά του. Υποστηρίζω πως το negative gearing θα πρέπει να καταργηθεί για όσους έχουν παραπάνω από τρία σπίτια για δύο λόγους: πρώτον για να αποθαρρύνουμε τους μεγάλους επενδυτές που ανεβάζουν στα ύψη τις τιμές των σπιτιών και δεύτερο για να εξοικονομηθούν χρήματα που έχει ανάγκη το έθνος για να καλύψει τα ελλείμματα στον Προϋπολογισμό και το τεράστιο χρέος.

Ο πρωθυπουργός, όμως, δεν θέλει να καταργήσει το negative gearing για τους μεγαλοεπενδυτές και προκάλεσε την δικαιολογημένη αντίδραση των Εργατικών. Ο σκιώδης Θησαυροφύλακας, Κρις Μπόουεν, είπε χτες πως ο Μάλκολμ Τέρνμποουλ δεν ενδιαφέρεται να αποκτήσουν σπίτι οι Αυστραλοί, επειδή θεωρεί πιο σημαντικό ν' αγοράζει κάποιος το 10ο ή 11ο κτήριο για να ωφεληθεί τις φοροαπαλλαγές, παρά ν' αγοράσουν οι Αυστραλοί το πρώτο τους σπίτι.

Γεγονός παραμένει πως αν κάποτε ένας Αυστραλός χρειαζόταν δύο χρόνια για να αποταμιεύσει την προκαταβολή για ένα σπίτι σήμερα χρειάζεται δέκα χρόνια και βάλε. Εκτός βέβαια αν είναι Έλληνας και

έχει την βοήθεια των γονιών του, των παππούδων και γιαγιάδων του!

Οι Έλληνες θύματα ρατσισμού

Όπως θα διαβάσετε σήμερα στις σελίδες 30-31 για την Ιστορία της Ελληνικής Ομογένειας των ΗΠΑ, το 1902 ο τότε πρόεδρος της Αμερικανικής Εργατικής Ομοσπονδίας (American Federation of Labor/AFL), Σάμιουελ Γκόμπερς, υπεστήριξε την επιβολή περιορισμών στην εισδοχή νέων μεταναστών: «Η δύναμις αυτής της χώρας», έγραφε, «στηρίζεται στην ικανότητα και στην ευημερία των εργαζομένων. Αλλά τόσο η ικανότητα όσο και η ευημερία του εργαζομένου λαού μας απειλούνται από την σημερινή μετανάστευση. Φτηνά εργατικά χέρια, αμόρφωτοι εργάτες, μας παίρνουν τις δουλειές και κόβουν τα ημερομίσθιά μας.»

Εξάλλου, το 1916, ο ρατσιστής Μάντισον Γκραντ έγραφε:

«Αυτοί οι καινούργιοι μετανάστες δεν προέρχονται αποκλειστικά από την Βορεία (Nordic) φυλή, όπως ήταν οι προηγούμενοι, οι οποίοι ήλθαν εδώ αυτοβούλως για να βελτιώσουν τις κοινωνικές των συνθήκες. Σήμερα, οι εφοπλιστικές εταιρείες και τα μεταναστευτικά γραφεία διαφημίζουν την Αμερική ως την χώρα όπου ρέει μέλι και γάλα, και οι κυβερνήσεις επωφελοούνται για να ξεφορτώσουν στην αμέριμνη, πλούσια και φιλόξενη Αμερική τα αποβράσματα των φυλακών και των ασύλων... Ως εκ τούτου, η νέα μετανάστευση περιλαμβάνει έναν

μεγάλο και διαρκώς αυξανόμενο αριθμό παραλυμένων, πνευματικά αναπήρων, που ξεβράζουν τα κατώτατα στρώματα της Μεσογείου και των Βαλκανίων... Ο γηγενής Αμερικανός της Βόρειας (Nordic) καταγωγής θα εξαφανισθεί τελείως. Δεν πρόκειται ο γηγενής Αμερικανός να αναμιχθεί και να δημιουργήσει οικογενειακούς δεσμούς με τις κατώτερες αυτές φυλές, αλλά ούτε και δύναται να συναγωνισθεί τους νεοφερμένους εις τις χειρωνακτικές εργασίες και τα κατώτερα επαγγέλματα.»

Δεν ήταν μόνο ρητορικές και ακαδημαϊκές οι επιθέσεις. Πολλοί Έλληνες πρωτοπόροι επλήρωσαν ακριβώς την αντίθεση «γγενών» προς τους νεοφερμένους, ιδίως από τις μεσογειακές και σλαυικές εθνότητες.

Καλό!

Ήταν ο Τοτός σε ένα αεροπλάνο με κάτι τρελούς και επειδή οι τρελοί έκαναν φασαρία ο πιλότος του είπε να τους σταματήσει. Μετά από λίγο ο πιλότος φώναξε τον Τοτό:

- Ρε φίλε, τι έγινε και έχει τόσο συχία;
- Εεεε... τους είπα αν θέλουν να φωνάζουν να βγουν έξω!

Ακόμη ένα:

Μια Κυριακή του Πάσχα δύο αρνιά συζητούν:

- Πάμε για καφέ;
- Μπα δεν μπορώ έχω γύρισμα...